

Sfârșit de februarie. O seară superbă, dar rece. Conduceam repede. Traficul era scăzut. Mă întorceam acasă. Fusesem la doi prieteni dragi, Ezio și Daniela. Făceau parte din grupulețul cu care îmi petrecusem mai demult vacanța în Australia. Mai exact, Daniela, care era de origine australiană, fusese organizatoarea sejurului. Mă gândeam la ei doi și la discuțiile noastre când am văzut ceva în mijlocul șoselei, luminat de farurile mașinii. Într-o fracțiune de secundă am intuit că era un arici.

Dar ce căuta un arici în mijlocul șoselei în anotimpul hibernării?

Și totuși era acolo.

Brusc, am apăsat până la capăt pedala de frână, însă știam că nu am suficient spațiu ca să opresc. Așa că am încercat în același timp să țin drepte roțile mașinii, pentru ca ariciul să rămână la mijloc.

Dacă nu se mișca, puteam să-l depășesc fără să-l lovesc.

De nu s-ar fi mișcat.

Dar nu aveam ce altceva să fac.

Am frânat nebunește. M-am uitat înapoi. Reușisem să-l evit? Am pornit luminile de avarie și am băgat în

marșarier. Când m-am apropiat destul de pata întunecată de pe asfalt, m-am oprit și am sărit din mașină. Am ajuns la arici. Slavă Domnului, nu-l călcasem. Rămăsese nemișcat când cele patru roți ale mașinii treceau pe lângă el. Era foarte slab. O dungă, un dreptunghi întunecat pe asfalt. Pentru o clipă am avut senzația clară că își căuta moartea. Am zărit în depărtare farurile unui camion mare care se apropia cu repeziciune. Nu era timp de pierdut, am cules ariciul cu mâinile goale și am simțit cum țepii îmi intră în carne. Dar nu mi-a păsat. Trebuia să-l iau cât mai repede de pe șosea. Abia am apucat. Șoferul tirului a claxonat furios, o explozie lungă ce a zguduit liniștea nopții. Ne-a depășit pe mine și pe arici și apoi mașina mea. În timp ce se îndepărta, claxonând frenetic și neîncetat, m-am gândit că trebuie să mut mașina, nu puteam să mă opresc pe șoseaua aceea. Nu aveai loc să tragi pe dreapta pe margine. Era periculos. Alte faruri îndepărtate, încă minuscule, se apropiau. Nu voiam să provoc un accident. M-am urcat imediat în mașină, am pus ariciul în poală și am demarat în trombă. Țineam volanul cu o mână însângerată, iar cu cealaltă, la fel de zgâriată, mângâiam delicat ariciul. Conducând, îi mai aruncam câte o privire: mi-era îngrozitor de milă de el.

De cum am ajuns acasă, l-am cântărit. Trei sute optzeci de grame. Puțin. Mă așteptam. Apoi l-am băgat într-o cușcă. Pusesem pe fund un pulover vechi de lână, ca să îi fie cald și bine. Și lângă el am lăsat puțină mâncare pe o farfurioară. Noaptea m-am dus să văd care e situația.

Din păcate, nu mâncase: totul era exact la fel. Ariciul nu se mișcase nici un milimetru. I-am scris Giuliei. Ea mi-a răspuns:

Aproape sigur e în colaps. Nu-i da de mâncare. Întâi trebuie să-l încălzești și să-l hidratezi.

Imediat ce am citit e-mailul, am pus lângă arici o buioță cu apă caldă. Apoi am trecut la atac cu perfuziile: soluție de glucoză 5% și Ringer Lactat, în părți egale. Am ridicat cu o pensetă țepii din zona lombară, cu o alta am apucat un pliu de piele, iar cu o seringă i-am injectat lichidul. Ariciul n-a reacționat în nici un fel. Avea o expresie tristă și abătută. Îmi făceam griji pentru el. Am luat cușca și am dus-o în camera mea, lângă pat. Mai târziu m-a trezit un zgomot ciudat. Ce era? Simțurile mele moleșite de somn nu-l recunoscuseră imediat. Dar după câteva clipe totul mi-a fost limpede. Erau accese de tuse. Repeated. Dese. Ariciul tușea ca un copil. Un copil mic. Accesele de tuse începeau încet, se intensificau și se stingeau apoi într-un geamăt lung și istovit. Câteva clipe de răgaz și apoi începea iar, exact la fel. Uneori, pe lângă că tușea, sărmanul vomita. I-am scris îndată Giuliei, care însă m-a direcționat către Gérard. Acesta m-a sfătuit să-i administrez un tratament cu antibiotic. Mi-a spus că tusea putea fi cauzată de prezența parazitului *Crenosoma*. Trebuia să-i fac analize cât mai repede. În dimineața următoare am dus ariciul la prietenul meu Gianni, care printr-o

analiză la microscop a evidențiat prezența în cantitate mare a larvelor parazitului. De obicei, contaminarea se face ingerând diverse tipuri de melci infestați.

Gazda și parazitul pot conviețui fără probleme, dar dacă ariciul se îmbolnăvește sau este slăbit, Crenosoma tinde să preia controlul și să provoace o afecțiune respiratorie gravă.

Iată de ce ariciul nu intrase în hibernare. Sau poate intrase, dar apoi se trezise din cauza tusei ori pentru că se simțea rău. Am început imediat tratamentul, însă continua să nu mănânce. Cineva mi-a sugerat să-l numesc Trilly. Nu-mi amintesc cine, dar de data aceea nu Greta a ales numele noului arici. „Trilly“ îmi plăcea. Mă ducea cu gândul la sunete dulci, la imagini de basm. Mi se părea frumos. Era sâmbătă seara și trebuia să ies cu niște prieteni. În schimb, m-am așezat în fața ariciului și m-am apucat să-i vorbesc:

— Trilly, în seara asta toți ies să se distreze. OK? Însă eu o să rămân aici cu tine, să-ți țin de urât, să încerc să te ajut. OK? Dar trebuie să-mi faci o favoare: trebuie să mănânci. OK?

El mă privea. Când spuneam „OK?“ părea chiar mai atent. Poate că schimbarea tonului îl făcea mai atent. I-am pregătit un amestec special. Am muiat o mână de boabe pentru pisoi cu puțină apă. Apoi am adăugat un vârf de lingură de mousse de carne pentru pisici. Am pus amestecul în blender, diluându-l cu un strop de apă, cât să se transforme într-o pastă moale, și am turnat și câteva

picături de vitamina B. Am aspirat totul cu o seringă mică fără ac. Ariciul mi-a întors spatele, eu i-am pus seringă la gură. Imediat și-a răsucit capul în partea opusă. I-am pus din nou seringă lângă gură. Acest du-te-vino al căpșorului urmărit de seringă s-a repetat de cel puțin douăzeci de ori. Încolo-încoace, încolo-încoace. Până ce... Până ce, în acest vârtej de răsuciri, fără să vreau, l-am stropit cu puțină mâncare pe botișor. Atunci Trilly și-a oprit căpșorul și a început să-și lingă mustățile: acum plescăia din limbă, scoțând întruna un fel de *cic cic*. Amestecul meu îi plăcuse. Stătea tot cu spatele, dar acum botișorul îi era întors spre mine. Ochii îi erau mai vioi. Parcă îmi cerea mâncarea aceea. Am apăsat pistonul ușurel. Trilly a mâncat. Și-a mâncat. Nu-l sileam, doar îl secondam. Oare vorbele mele avuseseră succes sau fusesem apreciat ca maestru bucătar de cinci stele pentru arici? Lăsând gluma la o parte, probabil își făcea efectul tratamentul cu antibiotic, dar – să-mi fie îngăduit s-o spun – păpica pe care o pregătisem era delicioasă!

De atunci, Trilly a continuat să mănânce. De cum mă vedea cu mica seringă plină cu mâncare în mână, înnebunea de bucurie. Apoi a început să mănânce singur, din farfurioară. Tusea și Crenosoma au fost greu de învins, însă în cele din urmă am reușit. Trilly s-a înzdrăvenit și a luat în greutate. La începutul verii ajunsese să cântărească un kilogram și jumătate! Faptul că strânsesem de pe drumuri un animăluț într-o stare îngrozitoare și că îl vedeam înflorind încet-încet a fost fantastic pentru mine.

Simțeam că asta e calea mea: să ajut aricii, care în general trezesc atât de puțin interes. Să le dăruiesc ajutorul meu. Pe un site al pasionaților de arici am găsit o cugutare ce ilustra bine starea mea sufletească. Nu-mi amintesc exact fiecare cuvânt, dar sensul era următorul: „Nu îți trăiești pe deplin fiecare zi din viață dacă nu faci ceva pentru cineva care nu te va putea răsplăti niciodată“. Era exact ce voiam. Și încă mai vreau.